

býti rozsudek pronesen, že se přisuzuje takový obnos Kč, jenž dle kursu v den výplaty představovati bude 20.186·03 švýc. franků. Nejvyšší soud míní, že může, neboť jednak jinak to při tomto stavu věci ani nejde, jednak nevedí tomu žádný předpis; nevedí tomu § 406 c. ř. s., neboť splatnost dávno nastala, a jen cifra dluhovaných Kč vyjadřuje se poměrem budoucího kursu, že však pro ni dán pevný a bezpečný základ v přesné cifře švýc. franků, pročež nevedí ani předpis Šu 7 ex. ř., dle něhož v exekučním titulu musí býti udán objem dluhovaného plnění, neboť ten je řečeným poměrem dostatečně určen. Určitým obnosem švýc. franků je konečně vyhověno i Šu 14 kn. zák.

Čís. 2407.

Byl-li učiněn návrh na vydání rozsudku pro zmeškání dle Šu 396 c. ř. s., lze přihlídnouti pouze ke spisům, které jsou při žalobě, nikoliv však ke spisům, kterými byl důkaz pouze nabídnut, které by si však soud musel teprve opatřiti, kdyby jimi důkaz připustil.

(Rozh. ze dne 20. března 1923, Rv II 300/22.)

K žalobě o náhradu škody, jež vzešla žalobci tím, že byl pokousán psem žalovaného, nedostavil se žalovaný k prvnímu roku u o k r e s n í h o s o u d u, načež k návrhu žalobce vyneseno bylo rozhodnutí pro zmeškání, jímž bylo žalobě vyhověno. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel spatřuje dovolací duvod Šu 503 čís. 3 c. ř. s. ve zjištění odvolacího soudu, že se žalobce ani neodvolal na trestní spisy, pokud jde o jeho pracovní nezpůsobilost, a že v této otázce přijal odvolací soud za základ svého rozhodnutí skutková tvrzení žalobní, jak je zjistil první soudce ve smyslu Šu 396 c. ř. s. pro rozsudek pro zmeškání, ač tato skutková zjištění dle mínění dovolatelova odporují v podstatné části trestním spisům. Než tomu není tak, neboť ze žaloby jest patrné, že žalobce v ní nabídl důkaz trestními spisy pouze o tom, že rozsudkem ze dne 10. ledna 1922 byl žalovaný odsouzen pro přestupek Šu 391 tr. zák. k pokutě 50 Kč a že žalobce byl se svým soukromoprávním nárokem odkázán na pořad práva. Avšak i kdyby byl býval v žalobě nabídnut důkaz trestními spisy o tom, jak dlouho trvala pracovní nezpůsobilost žalobcova, nebyl soud oprávněn prováděti důkaz těmito spisy, jenž přirozeně by vyžadoval předchozího průvodního usnesení, když žalobcem byl učiněn návrh, aby proti žalovanému k roku se nedostavivšímu, byl vydán rozsudek pro zmeškání, neboť dle Šu 396 c. ř. s. lze v takovém případě přihlížeti jen ke spisům, které jsou při žalobě, nebo při roku stranou předloženy byly, nikoliv však ke spisům, kterými důkaz byl pouze nabídnut, které by však teprve soud musel si opatřiti, kdyby ve sporu nabídnutý důkaz jimi připustil. Právem tudíž oba nižší

soudy přijaly pro své rozhodnutí skutková tvrzení žalobní, »že žalobce byl po 60 dnů úplně k práci nezpůsobilým« — jako pravdivá (§ 396 c. ř. s.).

Čís. 2408.

Soukromý obchod surovými kožemi z porážek hovězího dobytka, určeného pro zásobování vojska, jest nedovoleným a smlouva o něm ničí.

(Rozh. ze dne 20. března 1923, Rv II 323/22.)

Žalující družstvo prodalo dne 22. srpna 1920 žalované firmě dvě hovězí kůže z dobytčat, poražených za účelem zásobování vojska. Žalobu o zaplacení kupní ceny za kůže p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Nařízením ze dne 7. dubna 1920, čís. 212 sb. z. a n. byly surové kůže vyjmuty z obchodu a nákup dovolen jen těm osobám, které se vykáží zvláštním povolením politické okresní správy. Jak zprávou tohoto úřadu v M. zjištěno, nedostala žalovaná firma takového povolení. Nad to bylo vyhláškou příslušných ministerstev ze dne 27. dubna 1920, čís. 36.470-II-3985 (uveřejněnou v úředním listě), vydanou na základě onoho vládního nařízení, výslovně stanoveno v Šu 1, který opakem ku dalším ustanovením této vyhlášky platí i o kožích z nutných porážek, že kůže takové nesmí býti přímo ani kupovány ani prodávány. Byť i tedy žalovaná strana, která se nezabývá zpracováním koží, nýbrž jimi jen obchoduje, byla kůže ty koupila, je kup ten jako zákonnému předpisu se přičítá dle Šu 879 obč. zák. neplatným a žalobkyně nemůže práva z něho uplatňovati. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatel brojí proti právnímu názoru prvního soudu, že mezi stranami uzavřená kupní smlouva jest neplatná, jako proti nesprávnému, poukazuje k tomu, že nákup hovězích koží stal se za účelem konservování, tudíž k dalšímu zpracování, a že podle vyhlášky ministerstva zásobování ze dne 27. dubna 1920, čís. 36.470-II-3985, pro kůže od vojenské správy neplatí předpisy o hospodaření kožemi a že ministerstvo národní obrany výslovně svolilo k tomu, by žalovaná kůže převzala a do Brna zaslala. Proti těmto vývodům jest však podotknouti, že není prokázáno, ba že ani nebylo tvrzeno, že žalovaná firma převzala kůže ku zpracování, a že se zpracováním koží zabývá, dále že konservování (úschova) nespadá ještě pod pojem zpracování. V posledním odstavci Šu 1 nař. vlády ze dne 7. dubna 1920, čís. 212 sb. z. a n. uvedená výjimka ze zákazu, stanoveného v tomto nařízení, v tomto případě tudíž nenastává. Odvolatel poukazuje dále na ustanovení odstavce čtvrtého Šu 1 shora uvedené vyhlášky ministerstva zásobování, podle něhož předpisy, obsažené v této vyhlášce, nevztahují se na kůže, které pocházejí z nutných porážek a určeny jsou pro zásobování vojska; na to jest odvěti, že tímto ustanovením nemohl býti zrušen předpis Šu 1 nař. vlády ze dne 7. dubna 1920, podle něhož k obchodu nevydělanými hovězími kožemi jsou oprávněny jen osoby, které se vykáží zvláštním povolením politického úřadu první stolice. Uplatňuje-li odvolatel dále, že přípisem ministerstva